

HAVANK

Het raadsel van de drie gestalten

Over het boek

Te laat! Tussen de zware, donkere portières was plotseling de korte, gedrongen gestalte van een man verschenen. Eén seconde lang mikte hij en eer iemand het verhinderen kon, of ook maar begrepen had wat er gebeurde, had hij zijn lange, glinsterende mes geworpen. Eén seconde lang vloog het als een spetterende vonk over de hoofden van het publiek. Muziek en dans verstomden eensklaps. Met een rauwe gil sprong Lola achteruit, sloeg haar handen in de lucht, en staarde met ogen hol en star van ontzetting naar het doffe heft en naar het rode bloed dat traag over haar witzijden avondjapon vloeide

Hoofdinspecteur Silvère en Charles C.M. Carlier, alias de Schaduw, breken zich het hoofd over een aantal spoorloos verdwenen meisjes. Een briefje van een geheimzinnig drietal laat Silvère weten dat hij niet voldoende verstand bezit om deze zaak op te lossen...

Over de auteur

Henricus Fredericus (Hans) van der Kallen had al vroeg de ambitie schrijver te worden. In 1935 werd zijn droom bewaarheid toen hij bij uitgeverij AW Bruna & Zn. de succesauteur Ivans opvolgde. Van der Kallen nam hierbij het pseudoniem Havank (H van K) aan. Hij zou voor Bruna dertig zeer populaire misdaadromans schrijven, meestal met als hoofdpersoon Charles C.M. Carlier, alias de Schaduw. De detectives van Havank zijn verschenen in de bekende Zwarte Beertjes-reeks en uitgegeven met boekomslagen getekend door Dick Bruna. In totaal zijn er meer dan tien miljoen exemplaren van zijn boeken verkocht, van zes boeken werd een hoorspelbewerking gemaakt. Op 22 juni 1964 overleed Havank.

Van dezelfde auteur

Het mysterie van St. Eustache
Het spookslot aan de Loire
Het probleem van de twee hulzen
De man uit de verte
De N.V. Meteor
Er klopt iets niet
Vier vreemde vrienden
Hoofden op hol
Polka mazurka
De Schaduw grijpt in
De Cycloop
De Schaduw contra de drie dartele doodgravers
De Schaduw is terug
Lijk halfstok
In memoriam de Schaduw
De versierde bedstee
"Schaduw ... waarom?"
De weduwe in de wilgen
Deurwaardersdelirium
Het geheim van de zevende sleutel
De verkavelde bruidegom
De zwarte Pontifex
Havank-omnibus
Circus Mikkenie
Spaanse pepers
Dodemans dollars
De Schaduw & Co
Vier Schaduwen en één Spook
Caviaar en cocaïne

Colofon

© 1959 A.W. Bruna & Zoon, Utrecht/Antwerpen

Omslag: Dick Bruna

Druk: Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht

1980 A.W. Bruna & Zoon, Utrecht/Antwerpen

ISBN 90 229 0228 5

ISBN e-book 978 90 449 6122 5

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland?

Geef u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

Havank

Het raadsel van de
drie gestalten

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

1

DE VAKANTIE VAN INSPECTEUR DUVIER

‘En dat is de rest,’ zei inspecteur Duvier van de Parijse Sûreté Nationale, terwijl hij zijn chef, hoofdinspecteur Silvère, enkele papieren toeschoof. ‘Een vies zaakje, vindt u niet? Het zou mij een lief ding waard zijn als ik die kerel, die hier achter zit, aan de haak kon slaan!’

‘Voor een politieman hou je er merkwaardige neigingen op na,’ zei de hoofdinspecteur, even van zijn papieren opkijkend.

‘Wat bedoelt u, chef?’

‘Och,’ begon deze op zijn officiële, galmende toon, ‘het lijkt mij een minder geschikt ogenblik om op vakantie te gaan. We zitten middenin een grote zaak. Ja, ja, spaar me je protesten! Ik weet al wat je zeggen wilt. Waarachtig, je hebt dat laatste geval schitterend afgewerkt en deze affaire is niet aan jou opgedragen, maar ik heb zo’n vermoeden, dat we straks alle hens aan dek zullen moeten commanderen. En, jongmens... Nee.... ik ben feitelijk onbillijk. Je hebt je vakantie dubbel en dwars verdiend.’

Duvier keek zijn chef onderzoekend aan. Hoofdinspecteur Silvère werd voor één der bekwaamste beampten van de Sûreté gehouden en dat niet ten onrechte. Hij had snel promotie gemaakt, kon op een schitterende staat van dienst bogen, en was daarbij amper zes en dertig jaar en reeds hoofdinspecteur. Duvier glimlachte. ‘U weet, hoofdinspecteur, dat ik er niet over zou denken, op vakantie te gaan als u mij in het onderzoek. waar u mee bezig bent, betrokken had, maar...’

‘Luister, jonge vriend,’ zei Silvère, breed en plechtstatig. De galmende, ietwat preekstoel-achtige toon die hij soms aansloeg. en waaraan hij zijn bijnaam van de “Zingende Zaag” te danken had, was niet anders dan een aangewende pose. ‘Laten we het verschil delen. Jij neemt vakantie, mij best, maar je zou van de gelegenheid gebruik kunnen maken, nu je toch naar Engeland gaat, om een bezoek te brengen aan Scotland Yard. Ik was min of meer van plan er zelf heen te gaan, maar ik kan er onmogelijk de tijd voor vinden.’

‘Afgesproken, hoofdinspecteur. Ik zal Scotland Yard een bezoek brengen.’

‘Ga je alleen op vakantie?’

‘Sapristi, dat is waar ook! Ik moet Yvonne nog opbellen en zeggen, dat

ze maar met een taxi naar Le Bourget gaat. Ik heb geen tijd meer om haar te halen.'

Hij greep de telefoon en belde het grote warenhuis „Galerie La Fayette” op.

‘Met inspecteur Duvier van de Sûreté,’ begon hij.

‘Brrr!!! Wat eng!!!’ kreeg hij terug.

‘Lieve kind, wees eens vriendelijk en roep Mademoiselle Collet even aan de telefoon, wil je!’

Hij kreeg de gewenste verbinding.

‘Zeg Yvonne, het beste is dat je een taxi neemt naar „Le Bourget”. Ik weet niet, of ik nog gelegenheid zal hebben, je te komen halen. Kom je op tijd???’

‘Natuurlijk! De machine vertrekt om vijf uur, niet? Ik zal zorgen, dat ik precies op tijd ben. A tantôt, mon ami.’

‘A tantôt, Yvonne.’

‘Eh bien, hoofdinspecteur. Ik zal u berichten, als ik op Scotland Yard geweest ben. Mocht u me onverwachts nodig hebben, u weet dat ik dan per kerende post terugkom.’

‘Amuseer je, waarde heer. Goeie reis en tot ziens.’

Duvier verliet het vertrek.

‘Wel!’ zei Silvère, ‘die kon weleens spoediger teruggeroepen worden dan hij denkt.’

Onwillekeurig bladerde hij in de papieren die voor hem lagen, en nam er een blad uit. Het was een foliovel, volgeplakt met knipsels uit verschillende Franse en buitenlandse kranten. Zijn blik viel op één der vele berichten. Het was geknipt uit de “Dernière Heure” en luidde:

GEHEIMZINNIGE VERDWIJNING

Mademoiselle Louise Gérard, die als verkoopster in één der grote warenhuizen hier ter stede werkzaam is, was sedert enkele dagen niet op haar werk verschenen. Bij in formatie aan haar woning bleek, dat zij deze zondagmiddag 1.1. had verlaten, en sedertdien niet meer was teruggekeerd. De politie stelt een onderzoek in. Tot nu toe ontbreekt elk spoor.

‘Tot nu toe ontbreekt elk spoor,’ herhaalde Silvère grimmig. Het geval was één uit vele. Niemand beter dan hij, wist, hoezeer elk spoor ontbrak. Het aantal geheimzinnige verdwijningen, zowel in Frankrijk als

in België, Nederland en Engeland was de laatste maanden ontstellend toegenomen. Er viel niet aan te twifelen, of er was hier een uitmuntend georganiseerde, internationale bende aan het werk. Tot nu toe had men echter geen enkele aanwijzing van werkelijk belang gevonden. De twee kerels, die men in Londen gepakt had, wisten niets of wilden niets loslaten.

De vuist van de hoofdinspecteur kwam met een nijdige slag op het schrijfbureau neer. Het geval werd hem langzamerhand tot een obsessie. De commissaris had al herhaaldelijk zijn misnoegen te kennen gegeven over de weinige vorderingen die het onderzoek maakte, en er was een interpellatie geweest in de Kamer. Silvère werd nijdig. ‘Die lui moesten nodig praats hebben,’ vond hij. ‘Als ze het dan zo goed wisten, waarom deden ze het dan zelf niet?’

Hij stond op om zich naar de kamer van commissaris Pivot te begeven. Nauwelijks had hij de deur van zijn bureau bereikt of de telefoon rinkelde.

‘Hoofdinspecteur Silvère,’ antwoordde hij, en hij luisterde enigszins verveeld.

De uitdrukking op zijn gezicht veranderde eensklaps. Zijn lippen nepen samen, zijn vuist balde zich, er kwam een blik van grimmige woede in zijn ogen.

‘Wat zeg je?’

.....

‘Als het nou maar uit is! Ontvoerd? Op klaarlichte dag!’

.....;

‘Het nummer van de wagen?’

‘4584 AF. 2? Wat?... Dat is het nummer van mijn wagen!’

Met een nijdig gebaar smeed hij de hoorn op de haak.

‘Als ’t nou maar uit is,’ gromde hij verbitterd. ‘Op klaarlichte dag, middenin Parijs ontvoerd, en het nummer van de wagen is het mijne! Het is brutaal! Maar ik verzeker de heren dat het *uit* is!!!’

Hij verliet het vertrek en snelde naar de telefooncentrale, de deur woedend achter zich dichtsmijtend.

Inspecteur Duvier reed op zijn gemak de hekken van het Parijse vliegveld “Le Bourget” binnen en bracht zijn auto naar de garage. Hij keek even op de stationsklok. ‘Nog ruim een half uur,’ mompelde hij, het restaurant binnenstappend.

Het begon hem er spoedig te vervelen. Hij ledigde zijn aperitief en wandelde weer naar buiten. Bij de ingang wachtte hij. Auto's reden af en aan. Een grote limousine zwaaide het hek binnen en stopte; de chauffeur in livrei opende het portier, salueerde, en een dame in een nauwsluitend reiskostuum stapte uit. Zij was een vrouw van een jaar of vijfenveertig, met scherpe trekken, donkere, diepliggende ogen en dunne lippen. Het was haar aan te zien dat zij gewend was te bevelen en gehoorzaamd te worden. Haar woorden met korte, driftige gebaren onderstrepnd, gaf zij de chauffeur zijn instructies en wendde zich om. Duvier sloeg haar op enige afstand gade. Hij had haar onmiddellijk herkend, als madame Bertelle de Verdange, presidente van de Union Internationale tot bestrijding van de handel in vrouwen en kinderen. Hij kon het soort vrouwen waartoe zij behoorde niet uitstaan; bovendien koesterde hij nog een persoonlijke wrok tegen haar, omdat zij hem, enige maanden geleden, bij een onderzoek dat hij naar een spoorloos verdwenen danseres had ingesteld, op haar kort aangebonden, gedicideerde manier voor "stommeling" had uitgemaakt. En op dat punt was inspecteur Duvier uitermate gevoelig. Hij wilde zich afwenden, om haar te ontlopen, maar de goden hadden blijkbaar anders beschikt. Zij had hem opgemerkt en kwam met snelle, driftige passen op hem toe.

'Ah, inspecteur Duvier, als ik me niet vergis!'

'Madame vergist zich niet,' antwoordde Duvier droog.

'Dat is *mijn* gewoonte ook niet,' zei zij nadrukkelijk, hem onderzoekend aankijkend, en voegde eraan toe: 'Bent u weer op een onderzoek uit? Ik hoop, dat u ditmaal meer succes hebt dan de vorige keer.'

Duvier voelde de hatelijkheid, maar bedwong zich. Zij was een vrouw van grote invloed, en als ze wilde kon ze met één woord bij de minister van Justitie zijn carrière naar de maan helpen.

'Pardon, madame. Ik ga ditmaal op vakantie, ik...'

'Welja, waarom niet? Die paar meisjes, die spoorloos verdwenen zijn, dat komt er minder op aan, nietwaar? Ik zal u één ding zeggen, inspecteur: ik ben op weg naar Londen, waar ik een onderhoud heb met de chef van Scotland Yard, in verband met de gevallen die ik daarjuist aanduidde.'

Zij keerde zich om en stapte naar het gereedstaande vliegtuig. 'Loop naar de pomp! Als ik niet toevallig zelf met die machine naar Londen moest, kon ze voor mijn part in het Kanaal vliegen. . .,' mopperde hij binnensmonds.

Hij was nijdig, omdat hij haar moeilijk ongelijk had kunnen geven. Ten slotte waren door haar bemiddeling reeds enkele vermisten teruggevonden. Hij wist dat zij er een particuliere detective op nahield, een Engelsman...

Zijn gedachten namen een andere wending. Nog tien minuten, zag hij. Zijn humeur werd er niet beter op. Hij ijsbeerde driftig voor de ingang op en neer. 'Vrouwen komen ook eeuwig te laat. Behalve het soort, zoals die daar, maar dat kun je nauwelijks meer een vrouw noemen,' mopperde hij.

De tijd begon te dringen. Wie er ook kwam, geen Yvonne. Vijf minuten vóór het vertrek van het vliegtuig. Hij liep te trappelen van ongeduld. Geen spoor van Yvonne. De sirene beide, de motoren brulden, de machine rolde weg, verhief zich statig in de lucht en inspecteur Duvier had het nakijken. Doldriftig liep hij naar de telefooncel en belde "La Fayette" op. Snel zakte zijn drift. Mademoiselle Yvonne was even voor vieren met een taxi vertrokken.

Onrust kwam in hem opzetten.

'Onzin,' probeerde hij zichzelf gerust te stellen, en vroeg verder.

De portier herinnerde zich toevallig het nummer: 4584 AF. 2, en gaf een beschrijving van de wagen. De chauffeur had hij echter amper gezien.

Een wilde woede maakte zich van de inspecteur meester. Het nummer van de wagen kwam hem angstig bekend voor, maar hij kon het niet direct thuisbrengen. Hij belde af, koos aansluiting met de Sûreté en liet zich verbinden met hoofdinspecteur Silvère. Toen wist hij, waarom het autonummer hem zo bekend was voorgekomen, en hij wist tevens, waarom zijn verloofde het vliegtuig naar Londen had gemist.

Hij haalde zijn auto weer uit de garage, en reed dodelijk ongerust naar de Sûreté terug, waar hij zijn chef reeds in volle actie aantrof.

De hoofdinspecteur had onmiddellijk nadat Duvier hem van het gebeurde in kennis had gesteld zijn maatregelen getroffen. Dit was een geval nog heet van de naald, zoals hij het uitdrukte. Het *moest* mogelijk zijn het meisje en de ontvoerders terug te vinden.

Van alle posten in Parijs waren manschappen uitgezwermd. Alle uitgangen naar de grote straatwegen werden zorgvuldig bewaakt, geen enkele wagen kon ongehinderd passeren. De instructies van het hoofdbureau waren duidelijk en afdoende. 'Kom mee,' zei Silvère, toen Duvier op het bureau was teruggekeerd.

Met de auto van de hoofdinspecteur begaven zij zich naar de verschillende posten, die bij de grote uitgangswegen der stad waren geplaatst. In een wijde boog reden zij, over de boulevards extérieurs, om de stad heen. Nergens had men iets onregelmatigs kunnen ontdekken, alle voertuigen waren aangehouden, doch zonder resultaat.

Naarmate de tijd verstreek, verminderde de kans op succes. Tussen de beide mannen werd nauwelijks een woord gewisseld. Zij bereikten de post aan de grote straatweg naar het zuiden. ‘Iets bijzonders?’ vroeg Silvère kort.

‘Niets, hoofdinspecteur.’

‘Is elk voertuig aangehouden en onderzocht?’

‘Zeker, hoofdinspecteur. Tenminste...’

‘*Wat tenminste?*’

‘Behalve een auto van de geneeskundige dienst. Er schijnt een ongeluk gebeurd te zijn, een paar kilometer verderop. Ze reden als razenden, en...’

‘Oh, sombre idiot que tu es,’ foeterde Silvère. Hij sprong in de auto, en jakkerde naar de naastbijzijnde politiepost, waar hij de geneeskundige dienst opbelde.

Het antwoord bevestigde zijn vermoedens. Er was niets bekend omtrent enig ongeval op de straatweg naar het zuiden. Er was geen auto van de dienst die kant uitgezonden.

Silvère commandeerde enkele manschappen bij elkaar, die snel in de auto stapten; de wagen keerde, en joeg in de richting van de straatweg. Hier en daar hielden zij stil om te informeren of er een auto, die aan het opgegeven signalement beantwoordde, gepasseerd was. Een tiental kilometers joegen zij voort, toen Silvère de wagen eensklaps inhield, stopte, en achteruit reed. Hij kon zich vergissen, maar...

Bij een zijweg bleef hij staan, en verliet de wagen. Nog geen twintig meter verder stond een onbeheerde auto, uitgerust met de kentekenen van de geneeskundige dienst.

Er was geen twijfel mogelijk, of het was de wagen waarmee de verloofde van Duvier was ontvoerd. Het nummer klopte, en hij beantwoordde volkomen aan de beschrijving, die de portier van “La Fayette” gegeven had.

De beide inspecteurs onderzochten de wagen met pijnlijke nauwkeurigheid. Het enige wat zij vonden was een grijze dameshandschoen, die Duvier onmiddellijk als het eigendom van Yvonne herkende.

Dat was vrijwel alles wat er te ontdekken viel, van een aanwijzing die verder enig licht had kunnen verschaffen was niets te bespeuren.

Silvère gaf opdracht de auto naar de Sûreté over te brengen, en daar op mogelijke vingerafdrukken te onderzoeken. Zwaar uit zijn humeur reed hij met Duvier naar het bureau terug, waar hij de telefooncentrale opdracht gaf het signalement van het verdwenen meisje aan alle posten bekend te maken. Vervolgens ontbood hij Carlier, de "Schaduw", bij zich.

De opgeroepene verscheen, een kort ietwat gedrongen mannetje, met een weltevreden renteniersgezicht, een niet al te snugger uiterlijk, en een uitgesproken voorkeur voor sensatielectuur. Hij genoot evenwel het volste vertrouwen van de veel jongere hoofdinspecteur, die hem als één van zijn handigste werktuigen beschouwde, zolang hij op aanwijzingen van anderen voort kon bouwen. Verder was hij ongetwijfeld de hardnekkigste "schaduw" van de Sûreté.

'Carlier,' begon de hoofdinspecteur, 'probeer eens, of je dit uit kunt zoeken. Je weet wat er zich vanmiddag heeft afgespeeld, nietwaar? Welnu, hier heb je het motor- en het chassisnummer van de wagen, waarmee het meisje is ontvoerd. Het is een Renault, bel de fabriek op, en probeer er achter te komen aan wie de wagen toebehoorde. Het kan alles zijn en niets. Als 't een gestolen wagen blijkt, hebben we er natuurlijk niets aan; zie maar wat je ervan kunt maken.'

'Ik zal mijn best doen, hoofdinspecteur.'

'Dat is je geraden ook, want het begint me de keel uit te hangen.'

'Dat zie ik,' zei de Schaduw, 'ik struikel er haast over.'

De hoofdinspecteur kreeg geen gelegenheid hem van antwoord te dienen, de telefoon rinkelde. Silvère luisterde even, en legde dan schouderophalend de hoorn weer op de haak.

'Nieuws, hoofdinspecteur?' vroeg Carlier.

'Ja, maar niets bruikbaar. Geen enkele behoorlijke afdruk op de auto. Maar, allons, Carlier, zie dat je het uitvist.'

Carlier ging uit vissen, en korte tijd later reed Silvère naar zijn villaatje in het landelijke voorstadje Epinay.

Daar wachtte hem een verrassing.

'Er is een brief voor u gebracht, hoofdinspecteur,' kondigde zijn droefgeestige huishoudster aan.

'Mooi,' zei Silvère, de studeerkamer binnentredend.

Het briefje lag op zijn schrijfbureau. Hij scheurde de envelop open en las:

‘Spaar u de moeite, hoofdinspecteur Silvère, het tegen ons op te nemen. Onze hersens zijn beter dan die van u, of uw collega’s.’

3.

Het briefje was met de machine geschreven, en droeg datum noch handtekening.

‘Nu begin je overmoedig te worden, vriend,’ mompelde Silvère, het briefje in zijn portefeuille stekend. ‘Maar die drie,’ zei hij hoofdschuddend, ‘merkwaardig, heel merkwaardig!’

2

WAAR IS YVONNE?

Een kleine, grijze tweepersoons wagen stopte voor het brede terras van het Londense Regent Hotel. Een man van middelbare leeftijd, lang en slank, en met een door de zon gebronsd gelaat, stapte uit. Zijn hele verschijning droeg, om zo te zeggen, het stempel van de sport. Hij bleef even staan, en zijn heldere, levendige ogen namen snel de drukke omgeving op.

Zijn sigaret wegwerpend, liep hij met snelle, veerkrachtige treden de trappen van het terras op, verdween in de hal, en liet zich aandienen bij madame Bertelle de Verdange.

‘Bonjour, madame,’ groette hij, de ruime ontvangkamer betredend. Hij sprak een grammaticaal pijnlijk nauwkeurig Frans, doch met een hard en zwaar accent.

‘Morning, mr. James,’ antwoordde zij, terwijl zij hem uitnodigde plaats te nemen.

Enige maanden geleden, toen het aantal ontvoeringen in verschillende Westeuropese landen zo ontstellend toenam, had zij hem met het onderzoek dienaangaande belast, en haar hooggespannen verwachtingen had hij niet teleurgesteld. Enkele vermisten had hij weten terug te vinden, al was hij er tot nu toe niet in geslaagd de bende in het hart te treffen.

Enige tijd verliep, voordat hij begon te spreken. Blijkbaar was hij niet van plan, heel veel inlichtingen te verschaffen. In het begin had zijn terughoudendheid nog al eens aanleiding gegeven tot enige hatelijkheden van haar kant, maar hij liet deze langs zich heengaan, en deed of hij ze niet hoorde.

Zijn Engels flegma vormde een machtig wapen tegen haar Gallische opgewondenheid.

‘Gezien, madame?’ vroeg hij, haar een nummer van “Le Journal” overreikend. Hij had het antwoord reeds op haar gezicht gelezen, eer zij het had kunnen uitspreken.

‘Rotten,’ momperde hij.

‘Een brutaal stukje,’ begon zij rap, ‘gisterenmiddag, voordat ik met het vliegtuig naar Londen ging, ontmoette ik de verloofde van dat meisje, een heel middelmatige beambte van de Sûreté, nog erger dan zijn chef,

hoofdinspecteur Silvère, die er maar niet in slagen kan een einde te maken aan deze maatschappelijke pest.’

Mr. James zweeg.

‘Het is een schande,’ vervolgde zij even later. ‘Ik voor mij kan er niet aan twifelen dat de bende, die aan deze ontvoeringen schuldig is, feitelijk van Frankrijk uit opereert, en dat ze haar hoofdkwartier ergens aan de overzijde van het Kanaal heeft. Juist daarom maakt de weinige medewerking van de Franse, en voornamelijk van de Parijse politie mij soms zo driftig.’

Mr. James waagde een poging tot verdediging van de Franse officiële collega’s.

‘Erreur, madame, ik ben van een andere mening en...’

Hij liet de woordenstroom kalm over zich heengaan en wachtte tot zij haar hart weer eens over haar landgenoten gelucht had. Hij schoof het onderwerp terzijde, en kwam tot de zaak, die hem hierheen had gevoerd.

Ik vertrek vanmiddag naar de overkant, madame.’ Naar Parijs?’

‘Dat weet ik nog niet,’ antwoordde hij. ‘Dat hangt af van de inlichtingen die ik in de loop van de dag krijg. Ik veronderstel, dat u van plan bent de nasporing naar mademoiselle Yvonne Collet. .

‘Natuurlijk, mr. James. Hoe eerder hoe liever. Ik heb vanmiddag een onderhoud met de chef van Scotland Yard, en daarna met enkele bestuursleden van de Engelse afdeling der Union Internationale tot bestrijding van de handel in vrouwen en kinderen.’

Mr. James knikte en vervolgde: ‘Ik ga weer volgens hetzelfde systeem te werk, madame. U weet, hoe u mij kunt bereiken, als het nodig is.’ De laatste woorden werden er met enige nadruk aan toegevoegd. Zij had hem, bij zijn vorige onderzoeken, enkele malen voor allerlei wisselasjes bij zich ontboden, tot hem dat eensklaps gruwelijk was gaan vervelen en hij er kort en goed een eind aan had gemaakt, met de bedreiging zijn werk zonder meer neer te zullen leggen, als zij hem niet rustig zijn gang kon laten gaan, en kalm afwachten tot hij de tijd gekomen zou achten, haar omtrent de stand van het onderzoek in te lichten.

Zij begreep de wenk, en glimlachte toen zij antwoordde:

‘U hebt volle vrijheid van handelen, mr. James. Ik wens u veel succes!’

‘Au revoir, madame.’ Hij boog even en verdween.

William James stond voor het venster van zijn werkkamer en keek naar buiten, maar zo, dat men hem van de straat af onmogelijk kon zien. Eensklaps gleed er een brede glimlach over zijn gebronsde gelaatstreken, zijn lippen krulden, en lieten een rij prachtige blanke tanden zien. Hij greep de kijker, die naast hem op de vensterbank lag, en tuurde naar een man, die aan de overkant van de straat stond, en klaarblijkelijk hevig geïnteresseerd was in de fotopagina van een krant, die voor het raam van een winkel was opgehangen.

‘Heel slim,’ mompelde mr. James. ‘Die ruit spiegelt waarschijnlijk, en op die manier kun je rustig mijn voordeur in de gaten houden.’

De man aan de overzijde had blijkbaar ineens genoeg van de fotopagina, hij keerde zich om, en wandelde quasi onverschillig over het trottoir. Een vijftig meter verder keerde hij zich evenwel weer om, wandelde terug. Blijkbaar had hij één foto overgeslagen.

Mr. James knikte, en richtte opnieuw zijn kijker. Hij herkende de man, als degene, die hem reeds enkele dagen letterlijk als een schaduw volgde. ‘Een Engelsman ben je waarschijnlijk niet,’ dacht mr. James hardop, ‘en het zou me verbazen als je een Fransman was, tenzij uit de Midi, maar nu ik je lieflijke snuit zo goed gezien heb, zal ik het niet licht meer vergeten.’ Hij legde de kijker neer en belde.

‘Masters,’ begon hij, toen de butler binnentrad, ‘laat John even hier komen.’ De butler boog en verdween.

‘John,’ zei mr. James, tegen het gevaarte dat het vertrek binnentrad. ‘Kom eens hier. Zie je dat gele ventje daar aan de overkant?’

‘Ik zie hem,’ verklaarde de reus onaangedaan.

‘Ik zag hem graag in handen van de politie. Gesnapt?’

‘Ik heb het gesnapt,’ antwoordde de Goliath, die sprak op een manier, of hij de woorden langzaam fabriceerde, en de letters één voor één aan elkaar paste. Hij verliet het vertrek, en James hoorde hem de trap afdalen.

De gele was opnieuw in de foto’s verdiept, onbewust van het gevaar dat letterlijk met reuzenschreden naderde.

Mr. James volgde de verrichtingen van zijn heerscharen met vriendelijke en waarderende belangstelling. Aan de overzijde van de straat verscheen de gestalte van zijn medewerker, die zich naast het gele ventje opstelde, dat hij met veel tact en overleg opzij begon te dringen. In waanzinnige overmoed scheen het zich tegen de reus te willen verzetten. De twist, zag mr. James, was reeds geboren. Het gele kereltje protesteerde. De twist

kwam nu in het tweede stadium, handen gingen de hoogte in, stemmen verhieven zich. Pats! Het was zowaar het kleine scharminkel, dat de eerste klap uitdeelde, het was tevens zijn laatste. De handen van John vatten hem bij de schouder, tilden hem op, lieten hem los, de gele viel met een weinig elegant benengezwaai tegen de pluizen, en schopte als een wildeman in de richting van de Londense Tarzan.

De verwachte agent naderde met snelle schreden. Hij baande zich een weg door de haag van toeschouwers, die zich in een minimum van tijd rond het toneel van de strijd had opgesteld, en trachtte de vechtenden te scheiden, hetgeen hem gelukte. Het was een kordate agent, want zonder veel omhaal nodigde hij de beide kampioenen uit, hem naar de dichtstbijzijnde politiepost te volgen.

‘Juist,’ mompelde mr. James vergenoegd, ‘dat was de bedoeling, Bobby.’ Hij nam de telefoon, belde Scotland Yard op, vroeg naar zijn vriend chief-inspector Bryant, en legde hem het geval uit. ‘Zie, dat je dat ventje een paar dagen vasthoudt. Misschien is er iets niet in orde met zijn pas of zo.’

‘All right. Ik zal hem eens even gaan bekijken. Bel je nog wel.’

‘Thanks!’

Mr. James vroeg verbinding met Parijs, en wachtte.

‘Hoe staan de zaken?’ informeerde hij, toen de gevraagde verbinding tot stand was gekomen.

‘Best,’ antwoordde Silvère droog. Het was jammer, dat de ander zijn gezicht niet zien kon.

‘Zeg, old man, ken jij een collega in Amsterdam?’ vroeg James.

Het duurde enige tijd voordat Silvère antwoordde. Eindelijk klonk het: ‘Ja.’

‘Een geschikte vent? Je weet, ik beschik niet over de gemakken die jullie, officiële beampten, ten dienste staan.’

‘Hij heet Uyttenbogaert, en is hoofdinspecteur van de Amsterdamse politie. Een handige kerel.’

‘Hoe schrijf je dat in ’s hemelsnaam??!’

Silvère spelde de oer-Hollandse naam, en vroeg: ‘Ga je naar Amsterdam?’

‘Ja,’ antwoordde James, ongewoon openhartig.

‘Nou, veel succes. Als je Uyttenbogaert ziet, zeg dan maar, dat ik je aanbeveel, en niets dan goeds van je getuigen kan. Au revoir.’

‘Marvellous,’ zei James grinnikend. Silvère hoorde het al niet meer, hij had de hoorn weer op de haak gelegd, en keek peinzend voor zich uit.